

-1-

Йоргов Геранов № 01201 194

Хот и здравият разум

"За екзистенциалните следствия от
материалистическия скептицизъм"

Ще започна със средновеков. тавтолог. съжде-
ние, че за да има ориентиране в света е
нужен ориент. За да мога да определя посоки-
те ми е нужна поне една безспорна и ясно
определя посока (да ми това ще е слънцето,
изващо от ориента или ~~свещеният кръг~~
кък ^{ще бъде} севера, с неотклонно сочещата го маг-
нитна стрелка, това няма значение). И в
двата случая аз здраво съм стоял и раз-
читам за несъмнена точна  реалност. Отук
нататък ориентирането за мен е само въпрос
за техника, то може и да е трудно, но
 с осъществимо. Моят страх от пропадане
в нищото е премахнат, защото съм сигурен в

поне една крайна ²точка; ~~не~~ не се
усещам като крапинка в ~~голямо~~ безкрайно,
regressus ad infinitum; нещо здраво и
твърдо все още ме сипе в пропастта
ни. И ето, те изват скептиците и просто
изключват ориента от света, посочват го
с пръст и казват: „Няма го.“ Как да се
ориентирам отук нататък? Още повече,
те заедно с ориента изнео краката
ми ся изгорнали и още много нещо.
Изгорнало е ^{самото ми} ~~всичко~~ „аз“. Оказва се, че
аз сега и аз след две минути не сме
едно-и-също. Не съм тождествен на себе
си. Аз съм съвкупност от възприятия, която
се изказва за себе си само в пасивен
залог. Във времето съм целост само условно.
Нещо повече, тази целост е гаранция
на не от едната ми душа, която ще бъде
и след тялото ми, а само и единствено

от протеганите се ⁻³⁻наоколо (вж. Т. Ходс) мои
тела. За тях вече може да се говори и в
активен залог.

Аз нямам целостта „душа“. С това се затрива
и моя есхатологичен хоризонт. Той се
подменя отведнѫж с непростимия мълча-
вост. Докато досега основният ми патос
е бил насочен към това да намера утешение
от телеието на времето и съм го на-
мирал в една отведнѫжост; тя ми го е гаран-
тирала, сега просто не знам нищо по то-
зи въпрос, ego страхувам се. Времето взема
решително надмощие над мен, протегда ме.
Въз основа гарантирано „там“ сякаш не оста-
ва и помест, или по-скоро оставя тъкмо помест,
защото аз с това осъзнавам преимуществя-
та му, но изобщо нямам сигурност, че
те ще ми се случат. Есхатологичният хор-
изонт за мен е нещо било, но не при-
съствено актуално. Моята смърт вече не

е джвалел „exitus“⁴⁻⁴⁻, а само метафорич-
но. ~~Ожиданията~~ аз хелая тя за е изход,
но сам склонен за мисля, че по-скоро
не е „Exitus“ ^{изходът} за мен се задоволя и ставя
„finis“, от който натаатък нещата няма.
Следствието от това е страх. Възбужда раз-
колебаване ястие напаса превръща смъртта
в еудовище, ^{което} от ~~не~~ ^{не} възможността си за проглед
зори смъртно за неа, а превръщам ~~в~~ по-
степенно в свой централен проблем, като
същевременно във съзнанието, че този
проблем е принудително решим. Нова
физическият скептицизъм в крайна
сметка отвърна вратите за понятието
на подсвзнатното, избуяли с волята
силна приблизително около два века
по-късно. ~~Ожиданията~~ Проблемите, които
създават се в известна смисъл също
илюз на разискването тъй екзистенциално
резонанс.

Така описаната нагласа има и други мета-
 стазии, като например все по-голямо свър-
 зване се образ на някакъв лон земшур,
~~свързване~~ свързване от излюките
 на ~~плътта~~. Този образ е доста натрапчив
 в писанията от това време, независимо
 дали е плод на някакво съмнение (било
 то методическо или не) или на космогонични
 и космологични постижения. Тази
 тенденция се засилва с Ходовото погъ-
 рение, че е възможно у телата насреца
 да няма съзнание, а те да действат като
 някакви машини. Става невъзможно да
 разпознаем в гърната кутия, която
 е другият. Другият все е недостъпен. Аз
 оставям сам със съвкупността от помен-
 ти на възприетие, к.е. моето съзнание,
 и да се освободя някак всички тези страхи

